

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 334

гр. София 28.01.2025 година.

Върховният касационен съд, Четвърто гражданско отделение, в закрито заседание на 20.01.2025 (двадесети януари две хиляди и двадесет и пета) година в състав:

Председател: Владимир Йорданов

**Членове: Димитър Димитров
Хрипсима Мъгърджиян**

като разгледа докладваното от съдията Димитър Димитров, гражданско дело № 2257 по описа за 2023 година, за да се произнесе взе предвид следното:

С постановеното по делото определение № 1442/27.03.2023 година съставът на IV г. о. на ГК на ВКС е допуснал касационно обжалване на решение № 57/20.03.2023 година на Окръжен съд Силистра, постановено по гр. д. № 373/2022 година по подадената срещу него от Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ гр. София (ГДПБЗН гр. София) касационна жалба с вх. № 1415/21.04.2023 година. С обжалваното въззивно решение съставът на Окръжен съд Силистра е първоинстанционното решение № 625/03.11.2022 година на Районен съд Силистра, постановено по гр. д. № 809/2022 година, с което Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ гр. София е осъдена да заплати на Д. И. В. сумата от 16 470.00 лева, представляваща обезщетение по чл. 235, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, в размер на осем месечни възнаграждения по 2058.80 лева, за прослужени от него до двадесет години, които ГДПБЗН гр. София не било заплатило на В., при прекратяване на служебното му правоотношение, заедно със законната лихва върху сумата, считано от 03.06.2022 година до окончателното плащане.

При постановяване на решението си съставът на Окръжен съд Силистра е приел, че предявените искове са с правно основание чл. 234, ал. 1 от ЗМВР и чл. 86 от ЗЗД. Д. И. В. претендирал Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ гр. София ГДПБЗН гр. София) да му заплати сумата от 16 470.40 лева, представляваща обезщетение, в размер на 8 месечни възнаграждения по 2058.80 лева, за прослужените от него до 20 години, които дирекцията не му била заплатила при прекратяване на служебното правоотношение, заедно със законната лихва, считано от 03.06.2022 година (датата на предявяване на иска) до окончателното плащане на задължението. Не се спорело по делото, а и от доказателствата било видно, че В. работил в ГДПБЗН гр.

София съгласно трудов договор № 551/11.06.2001 година като бил назначен на длъжност „Главен инспектор, спасител, той и ръководител на спасителна група“ в Държавна агенция „Гражданска защита“ (ГЗ) към МС на Република България, с работно място „Дирекция „Гражданска защита“-област С., отдел „Аварийно-спасителни дейности“, като със заповед от 30.05.2003 година трудовото му правоотношение с ДАГЗ–МС било прекратено и със заповед от същата дата, на основание чл. 9 от ЗДСл и във връзка с §. 5 ЗР на ПМС № 35/20.05.2000 година, бил преназначен за държавен служител на длъжността „началник на отдел „Аварийно-спасителни дейности“ в Дирекция „ГЗ“ при Агенция „ГЗ“ към МС, като впоследствие още няколко пъти работодателят му търпял структурни промени и към момента на пенсионирането му (заповед 812К-1610/11.03.2022 година на Министъра на вътрешните работи) той се пенсионира като държавен служител в МВР съобразно последната структурна промяна на „Гражданска защита“-Главна дирекция „Гражданска защита“-МВР. Не се спорело също, че със заповед 812К-1610/11.03.2022 година на Министъра на вътрешните работи било разпоредено да се изплатят на Д. И. В. полагащите му се обезщетения по ЗМВР, като му било изплатено обезщетение за 12 години. Спорно било му се дължи обезщетение в максимален размер до 20 възнаграждения, на основание чл. 234, ал. 1 от ЗМВР, тъй като по силата на настъпилото правоприемство на работодателя следвало да се приеме, че от 2001 година до прекратяване на правоотношението на 11.03.2022 година бил работил на една и съща длъжност при същия работодател. Според Д. И. В., независимо че след сключване на трудов договор № 551/11.06.2001 година били настъпили множество законодателни промени, рефлектирали върху структурата на работодателя и вида на правоотношението им, което от трудово се преобразувало в служебно, следвало да се приеме, че било налице правоприемство на работодателя, поради което трудовото правоотношение не се прекратявало, а се запазвало и към момента на прекратяване на правоотношението на 11.03.2022 година той всъщност бил работил на една и съща длъжност при същия работодател, който му дължал обезщетение в максимален размер до 20 възнаграждения съгласно чл. 234, ал. 1 от ЗМВР. Според ГДПБЗН гр. София на държавните служители от МВР се дължали предвидените обезщетения по реда на чл. 234 от ЗМВР, като се вземали предвид само прослужените реално години на длъжност „държавен служител в МВР“, като в чл. 235 от ЗМВР било определено кои прослужени години и в кои ведомства се вземали предвид и нормите на КТ и ЗДСл били неприложими в случая, тъй като специалният закон-ЗМВР бил по-благоприятен за служителя и определеното по него обезщетението било в по-голям размер. Излагали се доводи, че в случая не били налице предпоставките за универсално правоприемство, а именно видът на правоотношението при стария работодател да се запазвал и при новия.

Оспорвали се доводите за приложение на правната норма на чл. 235, ал. 3 от ЗМВР, тъй като не били налице предвидените в нея предпоставки. Съгласно разпоредбата на чл. 234, ал.1 от ЗМВР, при прекратяване на служебното правоотношение държавните служители имали право на обезщетение в размер на толкова месечни възнаграждения, колкото прослужени години имали, но не повече от 20. Размерът на дължимото обезщетение се определял по правилата на чл. 235, ал. 1 от ЗМВР, като относима към случая на В. била т.1 от разпоредбата, според която при определяне размера на обезщетението по чл. 234 от ЗМВР се вземали предвид прослужените години като държавен служител, офицер или сержант в МВР. Правоотношението, в което Д. И. В. участвал, започвало като трудово, преминавало като служебно такова по ЗДСл и приключвало като служебно по ЗМВР. От 11.06.2001 година до 11.03.2022 година В. бил работил непрекъснато в системата на гражданска защита, която през периода била имала различни организационни форми към различни министерства и други ведомства, но неговата трудова функция все била в изпълнение на държавната дейност по гражданска защита на населението, като преобразуването на правоотношението му с работодателя не ставало по негова воля, а по силата на закона. Съгласно § 57 от ЗИДЗМВР (обнародван ДВ, бр. 17 от 2006 г.; изм., бр. 30, 102 и 105 от 2006 г., бр. 11, 31, 41, 46, 57, 64 и 109 от 2007 г., бр. 28, 43, 69, 94 и 98 от 2008 г., бр. 27, 42, 74, 82 и 93 от 2009 г., бр. 88 от 2010 г., бр. 9, 23, 47, 48 и 81 от 2011 г. и бр. 38 от 2012 г.) стажът, придобит по ЗДСл и по КТ от служителите по § 64 от ПЗРЗИДЗМВР (ДВ, бр. 93 от 2009 г.), се зачитал за работа при един и същ работодател, съответно орган по назначаване. Последващата трансформация, засягаща статута на ГД „ПБС“ и в частност на Д. И. В., била предвидена с § 92 от ПЗРЗИДЗМВР, като с влизане в сила на закона-01.01.2011 година и вследствие на това заварените служебни и трудови правоотношения на държавните служители и лицата, работещи по трудово правоотношение, в Главна дирекция „Пожарна безопасност и спасяване“, в Главна дирекция „Гражданска защита“ и в звената „Пожарна безопасност и спасяване“ в областните дирекции на МВР, се преобразували съответно в служебни и трудови правоотношения на държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение, в ГДПБЗН гр. София. В алинея първа на коментираната разпоредба изрично било предвидено, че създадената с този закон ГДПБЗН гр. София била правоприемник на активите, пасивите, правата и задълженията на ГД „Пожарна безопасност и спасяване“, на ГД „Гражданска защита“ и на областните дирекции на МВР за звената „Пожарна безопасност и спасяване“. Въпреки структурните и организационни промени, по силата на законовите разпоредби и фикции, следвало да се приеме, че и стажът придобит при работодателите на Д. И. В. преди МВР, следвало да се зачете като стаж, придобит при същия работодател-МВР, като следвало да се има предвид при определяне

размера на дължимото обезщетение. Окръжен съд Силистра не споделял доводите на ГДПБЗН гр. София, че в тези случаи на Д. И. В. се дължало обезщетение по КТ и по ЗДСл-за периода, когато той бил работил по трудово, съответно по служебно отношение при работодател, различен от МВР. Базирайки се на законодателните промени и факта, че през целия период от 2001 година до март 2022 година Д. И. В. бил заемал длъжности като главен инспектор, спасител, „ръководител на спасителна група“, „началник отдел „Аварийно-спасителни дейности“, инспектор в сектор „Пожарогасителна и спасителна дейност“ към РД „ПБЗН“-все функции, свързани с осъществяване на държавата дейност по защита на населението. Правилно първоинстанционният съд бил приел, че по силата на законовите фикции правоотношението било приравнено на токова при един и същ работодател и приложима в случая била разпоредбата на чл. 235, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Според чл. 235, ал. 1 и ал. 2 от ЗМВР за обезщетението по чл. 234, ал. 1 от ЗМВР се вземали предвид прослужените години като държавен служител в МВР, без да се зачитал приравнения трудов стаж. Съгласно § 57 от ЗМВР (ДВ. 44/2012 година). стажът, придобит по ЗДСл и по КТ от служителите по § 64 от ПЗРЗИДЗМВР (ДВ, бр. 93 от 2009 година), се зачитал за работа при един и същ работодател, съответно орган по назначаване. Съгласно §. 64 ЗМВР (ДВ. 60/2009 година) държавни служители в служебни правоотношения и служители по трудови правоотношения с министъра на извънредните ситуации, които осъществявали функции, свързани със защита при бедствия и осигуряване на гражданите на достъп до службите за спешно реагиране чрез Националната система за спешно повикване с единен европейски номер 112 към датата на влизане в сила на Решението на Народното събрание за приемане на структурата на Министерския съвет на Република България (ДВ, бр. 60 от 2009 година), с което Министерството на извънредните ситуации се закривало, се назначавали в МВР без провеждане на конкурс и без да били налице специфичните изисквания на чл. 179, ал. 1, т. 4 и ал. 3. Видно било, че законът буквално изключвал приравнения трудов стаж от служебния стаж, който се зачитал при определяне на обезщетението за прослужени години в МВР. Но законът не казвал нищо за приравнения служебен стаж, а в случая Д. И. В. непрекъснато бил работил в структурите на „Гражданска защита“ до пенсионирането и работата му през периода от 11.06.2001 година до 11.03.2022 година била все в системата на гражданска защита, като от 01.06.2003 година до 28.12.2009 година бил служебен стаж по ЗДСл, а след това от 28.12.2009 година до 11.03.2022 година бил служебен стаж по ЗМВР. Налице била непълнота на закона, която следвало да се отстрани чрез тълкуване за установяване на точния му смисъл. Смисълът на така предвиденото обезщетение при пенсиониране било едно благодарственото плащане в полза на работника или служителя, когато той бил работил продължително във времето в полза на един и същ

работодател, като израз на признателност за постоянството и усилията на работника или служителя. В този смисъл, като разновидност на субективно трудово право на работниците и служителите, не можело да се поставя в зависимост от това дали органът, в който била полагана работата, бил подлаган на различни трансформации в течение на времето, които не зависели от волята на служителите и затова по никакъв начин тези трансформации не могли да влияят на основанието за плащане на процесното гратификационно обезщетение. Съобразявайки всичко това, въззивният съд считал, че първоинстанционният съд бил достигнал до правилен краен извод, като бил приел, че в случая била приложимо разпоредбата на чл. 234, ал. 1 от ЗМВР във връзка с чл. 235 от ЗМВР и на Д. И. В. следвало да се присъди сумата в размер на 16 470.40 лева, представляваща обезщетение, в размер на 8 месечни възнаграждения по 2058.00 лева, за прослужените от него до 20 години, които ответникът не му бил заплатил при прекратяване на служебното правоотношение, заедно със законната лихва, считано от 03.06.2022 година до окончателното изплащане на задължението.

С постановеното по делото определение № 1442/27.03.2023 година касационното обжалване е допуснато по следните пет въпроса: 1.) стаж придобит по трудово правоотношение по КТ и служебен стаж по ЗДСл на служител по § 64 от ПЗРЗИДЗМВР в смисъла на непрекъснатост на трудовия стаж идентичен ли е с правното значение на реално прослужени години на държавна служба, възникнала с административен акт за назначаване по ЗМВР?; 2.) дължими ли са обезщетения по КТ и по ЗДСл при прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 226, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, поради навършване на пределна възраст 60 години на служител по § 64 от ПЗРЗИДЗМВР, когато изплатените обезщетения по чл. 234, ал. 1 от ЗМВР, при прекратяване на служебното правоотношение са по-големи от тези по КТ и ЗДСл, които би получил в случай, че правоотношението беше продължило по КТ и по ЗДСл, ако не бяха универсалните правоприемства?; 3.) при прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 226, ал. 1, т. 1 от ЗМВР на служител по § 64 от ПЗРЗИДЗМВР, стажът по КТ и по ЗДСл, придобит преди назначаването на държавна служба в МВР, приравнява ли се на служебен стаж на държавен служител по ЗМВР?; 4.) понятието прослужени години в разпоредбата на чл. 234 от ЗМВР идентично ли е с понятието трудов и служебен стаж и подлежи на разширително тълкуване нормата на чл. 235, ал. 1 и ал. 2 от ЗМВР за формиране на размера на обезщетението по чл. 234 от ЗМВР при прекратяване на служебното правоотношение на служител по § 64 от ПЗРЗИДЗМВР? и 5.) налице ли е празнота в закона относно понятието „приравнен служебен стаж“ относим към разпоредбата на чл. 234, във връзка с чл. 235 от ЗМВР при определяне на обезщетението при

прекръпяване на служебното правоотношение поради навършване на пределна възраст 60 години в МВР на служител по § 64 от ПЗРЗИДЗМВР?.

При това е прието, че по отношение на последните два от посочените по-горе въпроса е налице допълнителното основание за допускане на касационното обжалване по чл. 280, ал. 1, т. 3 от ГПК, а по отношение на останалите три формално е налице това по чл. 280, ал. 1, т. 1 от ГПК. Последното се обосновава от разликата между приетото от въззивния съд по посочените въпроси и възприетото с решение № 211/12.12.2014 година, постановено по гр. д. № 7769/2013 година по описа на ВКС, ГК, III г. о., решение № 330/17.11.2014 година, постановено по гр. д. № 2780/2014 година, решение № 56/29.04.2015 година, постановено по гр. д. № 4325/2014 година, решение № 138/12.06.2015 година, постановено по гр. д. № 3835/2014 година, решение № 266/28.07.2015 година, постановено по гр. д. № 5589/2014 година и решение № 304/30.11.2017 година, постановено по гр. д. № 729/2017 година, петте по описа на ВКС, ГК, IV г. о. С посочените съдебни решения е прието, че разпоредбата на § 57 от ПЗРЗИДЗМВР (обнародван в ДВ бр. 44/12.06.2012 година) има материалноправен характер и затова не намира приложение по отношение на правоотношения, които са прекратени преди влизането ѝ в сила-01.07.2012 година. Освен това е прието, че приравнения стаж по тази разпоредба не се взема предвид при определяне на размера на обезщетението по чл. 252 от ЗМВР (отм.), като от значение за последното е само стажа по чл. 253 от ЗМВР (отм.). За остатъка от периода, през който е било в сила, правоотношението лицата имат право на обезщетение по КТ или по ЗДСл, съгласно действащите към момента на прекръпяване на правоотношение разпоредби на тези закони. Тази практика е формирана с оглед правото на обезщетение по чл. 252 от ЗМВР (отм.), като всички правоотношения, които са дали повод за предявяване на исковете са били прекратени преди влизането в сила на действащия към настоящия момент ЗМВР, обнародван в ДВ бр. 53/27.06.2014 година. В същия правото на обезщетение при прекръпяване на служебното правоотношение, аналогично на чл. 252 от ЗМВР (отм.), е уредено в чл. 234 от ЗМВР, като стажът, който се взема предвид е посочен в чл. 235 от ЗМВР. Предвид изложеното в мотивите към въззивното решение същото формално противоречи на цитираната по-горе практика на ВКС. Следва обаче да се вземе предвид и факта, че правото на обезщетение, което е предмет на настоящето производство е възникнало при действието на ЗМВР, обнародван в ДВ бр. 53/27.06.2014 година, а съдебната практика е формирана с оглед на правилата на ЗМВР (отм.). С оглед на това за да се установи дали действително съществува противоречие трябва да се прецени дали тази практика е приложима и към действащите в момента разпоредби на ЗМВР или пък с оглед на последните трябва да се промени или изостави. Затова и доколкото установяването на това обстоятелство не

може да бъде извършвано в производството по чл. 288 от ГПК съдът е допуснал касационно обжалване на решението на Окръжен съд Силистра.

При извършената проверка настоящият състав на ВКС констатира, че разпоредбата на чл. 252, ал. 1 от ЗМВР (отм.) предвижда, че при прекратяване на служебното правоотношение държавните служители имат право на обезщетение в размер на толкова месечни възнаграждения, колкото прослужени години имат, но не повече от 20, като разпоредбата на чл. 234, ал. 1 от ЗМВР е с идентично съдържание.

Начина на определяне на размера на обезщетението по чл. 252, ал. 1 от ЗМВР (отм.) е посочен чл. 253 от същия закон. Съгласно ал. 1 на последната разпоредба при определяне на размера на обезщетението по чл. 252 от ЗМВР (отм.) се вземат предвид прослужените години като: 1.) служител в МВР; 2.) държавен служител-офицер, сержант или гражданско лице по отменения ЗМВР; 3.) служител по отменения § 19 от ПЗРЗИДЗИН и 4.) или на военна служба, като изрично е посочено, че не се взема предвид приравнения трудов стаж. Същевременно в ал. 2 на чл. 253 от ЗМВР (отм.) е посочено, че извън случаите по ал. 1 на разпоредбата приравненият трудов стаж се зачита за определяне на еднократното обезщетение при прекратяване на служебното правоотношение на държавните служители от МВР поради пенсиониране, когато са прослужили последните 13 години и 4 месеца на длъжности по ал. 1.

В действащия ЗМВР начина на определяне на обезщетението по чл. 234, ал. 1 от ЗМВР е посочен в чл. 235 от закона. При сравнението между тази разпоредба и чл. 253 от ЗМВР (отм.) е видно, че в чл. 235, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗМВР са възпроизведени хипотезите на чл. 253, ал. 1, пр. 1 и пр. 2 от ЗМВР (отм.), като пр. 3 и пр. 4 от последната разпоредба са възпроизведени в чл. 235, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ЗМВР, като по отношение на последвана е посочено, че не се взема предвид времето на срочната военна служба. Изискването да не се взема предвид приравнения трудов стаж е изведено в самостоятелна ал. 2 на чл. 235 от ЗМВР. Същевременно разпоредбата на чл. 253, ал. 2 от ЗМВР (отм.) е възпроизведена в чл. 235, ал. 3 от ЗМВР, като е конкретизирано, че се взема предвид само трудовия стаж, приравнен към първа категория труд. От сравнението между двете нормативни уредби е видно, че не е налице съществена разлика между двете, като новата уредба следва по съдържанието си старата такава, като само я конкретизира. С оглед на това единствено приемането на новия ЗМВР не би могло да доведе до промяна на установената вече съдебна практика, макар и същата да е формирана при действието на отменения ЗМВР (отм.).

Разпоредбата на § 57 от ПЗРЗИЗМВР е обнародвана в ДВ бр. 44/12.06.2012 година и е в сила от 01.07.2012 година. От посочените по-горе решения на ВКС само решение № 56/29.04.2015 година, постановено по гр. д. № 4325/2014 година и решение № 304/30.11.2017 година,

постановено по гр. д. № 729/2017 година, петте по описа на ВКС, ГК, IV г. о. са постановени във връзка с прекратявания на служебните правоотношения след тази дата, но и останалите такива съдържат тълкуване на приложимостта на разпоредбата, към начина на определяне на обезщетението по чл. 252, ал. 1 от ЗМВР (отм.).

Същевременно поставените от ГДПБЗН [населено място] в изложението й по чл. 284, ал. 3, т. 1 от ГПК правни въпроси са в пряка връзка с приетото от съда в решение № 50 083/29.05.2023 година, постановено по гр. д. № 1706/2022 година по описа на ВКС, ГК, III г. о. В него е прието, че съгласно чл. 234, ал. 1 от ЗМВР при пенсиониране държавния служител има право на толкова възнаграждения, колкото прослужени години, но не повече от 20. Според чл. 235, ал. 1 и ал. 2 от ЗМВР за обезщетението се вземат предвид прослужените години като държавен служител в МВР, без да се зачита приравнения трудов стаж. Съгласно § 57 от ПЗРЗИДЗМВР (ДВ бр. 44/12.06.2012 година). стажът, придобит по ЗДСЛ от служителите по § 64 от ПЗРЗИДЗМВР (ДВ, бр. 93/24.11.2009 година), се зачита за работа при един и същ орган по назначаване. А съгласно § 64 ПЗРЗИДЗМВР (ДВ бр. 93/24.11.2009 година) държавни служители в служебни правоотношения и служители по трудови правоотношения с министъра на извънредните ситуации, които осъществяват функции, свързани със защита при бедствия и осигуряване на гражданите на достъп до службите за спешно реагиране чрез Националната система за спешно повикване с единен европейски номер 112 към датата на влизане в сила на Решението на Народното събрание за приемане на структурата на Министерския съвет на Република България (ДВ, бр. 60/30.07.2009 година), с което Министерството на извънредните ситуации се закрива, се назначават в МВР без провеждане на конкурс и без да са налице специфичните изисквания на чл. 179, ал. 1, т. 4 и ал. 3.

Нормата на чл. 235 от ЗМВР изрично изключва приравнения трудов стаж от служебния стаж, който се зачита при определяне на обезщетението за прослужени години в МВР. Но законът не казва нищо за приравнения служебен стаж по § 57 от ПЗРЗИДЗМВР (ДВ бр. 44/12.06.2012 година). Нормите-изключение се тълкуват ограничително, поради което приравненият служебен стаж по ЗДСл, който се счита за служебен стаж по ЗМВР, се зачита като прослужени години в МВР. Правилото е, че приравнените факти пораждаат еднакви правни последици. По този начин съдебният състав е отговорил на въпроса, по който е било допуснато касационно обжалване, а именно следва ли на държавния служител от структурите на „Гражданска защита“, служил по непрекъснато служебно правоотношение по ЗДСл и по ЗМВР, при прекратяването му, да се изплаща обезщетение в размер на толкова брутни трудови възнаграждения, колкото години е имал прослужени по ЗДСл и по ЗМВР?. Съдът е посочил, че доколкото служебното правоотношение на ищцата не е било прекратено

при преминаване на структурите на „Гражданска защита“ към МВР, то § 57 от ЗИДЗМВР (ДВ бр. 44/12.06.2012 година) се прилагал спрямо нея и служебното правоотношение по ЗДСл се зачитало като служебно правоотношение по ЗМВР. Неоснователно било позоваването на ответника МВР на съдебна практика по чл. 252 от ЗМВР (отм.), тъй като тя се отнасяла за случаи, когато служебното правоотношение е било прекратено преди 2012 година, преди приемане на нормата на § 57 от ПЗРЗИДЗМВР (ДВ бр. 44/12.06.2012 година) а настоящият случай не бил такъв, защото служебното правоотношение на ищцата не било прекратено при преминаване на структурите на „Гражданска защита“ към МВР, заради наличието на универсално правоприемство, установено и с ТР № 10/27.11.2014 година, постановено по тълк. д. № 10/2013 година на ОСГК на ВКС.

За да се произнесе по съществото на повдигнатия пред него спор настоящият състав на IV г. о. на ГК на ВКС трябва да прецени дали приравнения служебен стаж по § 57 от ПЗРЗИДЗМВР (ДВ бр. 44/12.06.2012 година) на държавните служители по § 64 от ПЗРЗИДЗМВР (ДВ бр. 93/24.11.2009 година) се включва в стажа по чл. 235, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за определяне на размера на обезщетението по чл. 234, ал. 1 от ЗМВР. С оглед изложеното по-горе обаче по отношение на този въпрос е налице противоречива съдебна практика на ВКС, като въпросът коя от тях е правилна не може да бъде разрешен от съдебния състав с решението му по чл. 290 и чл. 293 от ГПК. Налице е хипотезата на чл. 292 от ГПК, поради което следва да бъде отменено протоколното определение от 12.06.2024 година, с което е приключено събирането на доказателствата и е даден ход на устните състезания като бъде отправено предложение до ОСГК на ВКС за постановяване на тълкувателно решение по противоречиво разрешавания въпрос, които е от значение за настоящето производство, тъй като е посочен не само като основание за допускане на касационното обжалване, но и като оплакване за неправилност на въззивното решение в касационната жалба

По изложените съображения Върховният касационен съд, състав на Четвърто отделение

О П Р Е Д Е Л И :

ОТМЕНЯ протоколното определение от 12.06.2024 година, с което е приключено събирането на доказателствата и е даден ход на устните състезания по делото.

СПИРА производството по гр. д. № 2257/2023 година по описа на ВКС, ГК, IV г. о.

ПРЕДЛАГА на Общото събрание на гражданката колегия на Върховния касационен съд да постанови тълкувателно решение по

въпроса: приравнения служебен стаж по § 57 от ПЗРЗИДЗМВР (ДВ бр. 44/12.06.2012 година) на държавните служители по § 64 от ПЗРЗИДЗМВР (ДВ бр. 93/24.11.2009 година) включва ли се в стажа по чл. 235, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за определяне на размера на обезщетението по чл. 234, ал. 1 от ЗМВР?.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове: 1.

2.